

Diplomatka si zvolila téma na základě svého dřívějšího zájmu o problematiku, jež s má osobností Josefa Robotky řadu styčných bodů. Zároveň byla vedena i osobním zájmem a nezakrývala sympatie, jež k protagonistovi celé „Akce“ pojala. Tento zájem byl jistě hnací silou pro heuristiku, především pak archivní, v něčem snad mohl být limitující vzhledem ke kladení si nelehkých otázek, které se v souvislosti s osobností Josefa Robotky bezpochyby vynořují. Vždyť tento hrdina druhého i třetího odboje na vlastní kůži poznal nástrahy a složitost doby, kdy se svět nedělil pouze na kladné a záporné hrdiny. Palčivost některých otázek snad právě sympatie, které k Josefu Robotkovi diplomantka pojala, poněkud zmírňují.

Pokud se týká archivní heuristiky, vynaložila M. Skořepová nemalé úsilí. Bohužel se to samé nedá říci o prostudované literatuře, již je k tématu bezpochyby více, než vytěžila, a to přesto, že na tento fakt byla v průběhu doby z různých stran upozorňována. Pečlivější redakci by si jistě zasloužila také definitivní podoba textu.

Autorka zvolila logické a přehledné členění práce, přičemž se nevyhýbá obecnějším uvedením do různých problematik, stejně jako základním aspektům a nástrahám zvolených badatelských metod i zkoumané problematiky vůbec. Vyvozuje zde přijatelné a nosné závěry, v textu někdy aplikace těchto přístupů však pokulhává. Největší rozpor je patrně mezi tím, jak vnímá limity práce s pamětníky, a jak ve skutečnosti mnohdy nekriticky podléhá jednostranným informacím a interpretacím, které získala v rozhovoru s Robotkovou neteří.

Celkově považuji práci Michaely Skořepové za poměrně zdařilou, doporučuji ji k obhajobě a hodnotím jako **velmi dobrou**.

Praha, 19. ledna 2014

Doc. PhDr. Jana Čechurová, PhD.

